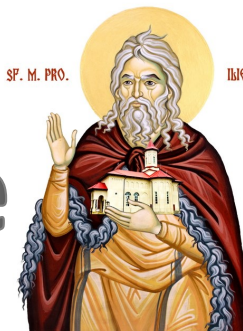

Speranța Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv)

Apostolul citit se potrivește ca o mânășă parohiei noastre. În el, Sf. Apostol Pavel arată că în Corint nu are parte de normalitatea altor apostoli, ca Iacov ruda Domnului sau Petru, care se ocupau doar cu propovăduirea Evangheliei, iar credincioșii considerau darurile primite de la Dumnezeu printr-înșii suficient de mari încât în schimb să nu ezite a contribui la întreținerea apostolilor.

După cum este scris, dacă aceia au semănat în beneficiul lor cele duhovnicești, este așa mare lucru dacă seceră din cele lumești ale credincioșilor?! Doar dacă cele materiale par totuși mai de preț ca cele spirituale, se poate justifica faptul că Sf. Pavel trebuia, pe lângă apostolie, să lucreze cu niște prieteni ai săi, fără să reproșeze oamenilor, ci răbdând toate ca nimeni să nu se scandalizeze, vociferând că cele lumești sunt pentru apostol motivul pentru care propovăduiește pe Iisus Hristos.

Sf. Pavel și-a găsit niște motive ale sale să suporte cu bucurie duhovnicească această situație, spunând că are astfel prilejul să-și împlinească datoria în dar, transformând un serviciu obișnuit într-o vocație, un semivoluntariat

pentru care primește mult har. El menționează totuși această anormalitate și dă motivul în altă epistolă, cea către Evrei, unde spune că toți creștinii care silesc pe mai marii lor să le slujească suspinând, această slujire nu-și mai face efectul, Dumnezeu retrăgându-și harul.

Aceasta privește mai puțin pe cei care ne adunăm mereu în Sf. Biserică, cele câteva zeci de persoane cărora ne pasă de biserică și de cei care slujesc într-înșii. Avem puțini credincioși care se folosesc de Biserică fără a contribui la întreținerea ei, care probabil încă nu simt că au primit destul încât să merite să jertfească ceva pentru ea. Mai ales în sezonul rece, e o minune că reușim să ne descurcăm.

Treburile și socotelile noastre le vom face mereu cu cei care sunt activi în familia Bisericii. În ceea ce privește pe cei care doar se declară ortodocși, îi vom vizita cu prilejul sărbătorilor de iarnă, vom răspunde la solicitările de a sfinți locuințe, mașini, pomeni pe cei adormiți, sperând ca să aibă nevoie și de lucruri mai serioase și consistente, acelea care implică un pic de schimbare în inima și în viața lor.

Sf. Pavel făcea semivoluntariat în Corint pentru că totuși, ce lipsește din parohie, Dumnezeu rânduiește pe alte căi, prin alți credincioși, în cazul său cei din orașul Filipi, azi Macedonia de Nord. Preotul care va veni după mine, probabil din octombrie, a lucrat în fabrică în Italia, pe lângă slujirea preoțească, pentru a se întreține, știe și el să lucreze cu mâinile pentru a-și întreține familia, soția și cei 4 copii, dar dacă și în România va trebui să aibă 2 servicii, cum am avut și eu mulți ani, va fi o tristă realitate.

Sf. Evanghelie subliniază rolul iertării. Dumnezeu este iubire și Biserica este o familie în care tot iubirea

tronează, ori iubirea nu cade niciodată tocmai pentru că toate le rabdă și le iartă.

Rugăciunea domnească Tatăl nostru, primită de la Însuși Domnul Iisus Hristos, arată că Dumnezeu ne iartă în dar, fără să ceară vreo compensație, dacă și numai dacă iertăm și noi, din inimă, fără ranchiună (celebrul te iert dar nu te uit), greșelile aproapelui. Toate aceste precizări vin din alte cuvinte ale Sf. Evanghelii și sunt confirmate de viețile sfinților.

Dacă așteptăm să fim iertați de Dumnezeu că El e iubire, și în secunda următoare să ne îplinească cererile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar noi nu credem că trebuie să ne silim inima să facă la fel cu aproapele, toate greșelile iertate ni se vor imputa, și vom vedea că prea puțin putem noi face ca să plătim fără ajutor de har, oricâtă amânare am primi. Adam a trait peste 900 de ani și nu a reușit să repare păcatul originar, oare noi vom reuși în 80?!

Diferența între 10.000 de talanți și 100 de dinari era uriașă pentru evreii de atunci, aproape că nu se putea socoti, azi ar trebui să comparăm miliarde de lei noi cu vreo 5000 de lei pentru a avea cât de cât o imagine a diferenței între cât ne iartă Dumnezeu și cât avem noi de iertat.

Să credem pe cuvânt pe sfinți—cei care și-au cercetat conștiința cu o strictețe pe care noi nu o arătăm—că pe măsură ce te apropii de Dumnezeu, te vezi din ce în ce mai mic și mai păcătos, deși în ochii noștri ne prețuim fiecare ceva mai multșor. Ei trebuie crezuți, nu cugetul nostru iubitor de sine.

Greșeala aproapelui pare mare pentru că noi așteptăm să facă el ceva să merite iertarea. Să mulțumească

mintea noastră cerându-și scuze, angajându-se să nu mai facă și oferind o compensație; să liniștească sentimentele noastre cu un bine, o bucurie care să le tămăduiască și să le liniștească, să ne simțim bine ca înainte de supărare; să repare ce a stricat în viața noastră trupească și materială.

Imediat ce vreuna din condițiile de mai sus nu e îndeplinită, ni se pare un mare efort sau favoare să iertăm, începem să ne gândim dacă putem trece peste supărare că mai avem de-a face cu persoana respectivă, dacă avem mai mult de câștigat trecând de la noi decât ținând minte răul, eventual ștergem vina dar așteptăm încă vreo compensație de undeva ca să mai și uităm.

Dacă a fost lezat trupul nostru sau cele materiale, în afară de o pedică legală (gen reparație la mașină la care trebuie să fac întâi niște acte), să ne spunem că toate sunt trecătoare, că Dumnezeu le-a îngăduit să ne vindece de vreo plăcere sau o lipire de cele materiale, de vreo sensibilitate a noastră care ne împingea adesea la mânie, și să ne apucăm să reparăm și să vindecăm.

Avem voie, ce-i drept, ca până ce aproapele arată pocăință adevărată (nu scuze goale), să nu-i sărim în brațe, să nu ne comportăm ca și cum nimic nu s-a petrecut, ci să arătăm reținere, eventual o distanță sigură, dar în inima noastră să fim ușori ca pana.

Să nu uităm și să credem cu tărie că Dumnezeu, cu harul Său, deja ne iartă și ne ajută în toate greșelile noastre, ba chiar ne îndreaptă ușurel să le pricepem pe cele pe care le facem încă cu nonșalanță, iar pentru fiecare om pe care îl îngăduie pe pământ, își asumă personal să compenseze în viața noastră ce ni s-a greșit.